Temps Ordinari - Trenta-tresè diumenge

Per Administrador el dg., 13/11/2016 - 09:00

Ml 3,19-20a
2 Te 3,7-12
Lc 21,5-19

La imatgeria de les lectures d'avui potser ens causa espant i ens fa difícil la comprensió del seu missatge. Segurament ens posa al davant el contrast que experimentem entre el terror i la violència en nosaltres i a la terra, i el poder curatiu i suau de Déu. Se'ns diu:"Quan vegeu els terrors del món, d'alguna manera això és un senyal que el poder de Déu també és enmig vostre. No tingueu por". I això, sovint, no se'ns fa pas evident.
Fins i tot enmig de la persecució, la presència de Déu és a prop. Fins i tot en la traïció i en els conflictes, Déu és a prop. Ell mai no abandona el seu poble. Gairebé podríem resumir el missatge dels profetes com "Déu no ens abandona".

En la mateixa Església, sabem que malgrat els defectes, pecats i debilitats i l'enorme necessitat de renovació, Déu és a prop en la persona de Jesucrist. És en l'escolta de la seva paraula i en interpretar-la junts per als nostres dies que trobarem el veritable camí a seguir com a comunitat seva.

No sabem el futur; no pretenem conèixer la ment de Déu o de comprendre el seu misteri; més aviat pretenem mirar el Crist, la trajectòria del qual va acabar a la creu. Però seguint aquest camí, buscant d'estimar el proïsme i a Déu, caminant humilment per camins de justícia, creiem que, travessant el patiment, és com s'arriba a la nova vida. Som persones amb els ulls ben oberts, cridats a anar més enllà de l'optimisme i el pessimisme: som gent d'esperança.

Com a cristians la nostra visió del futur no és d'un optimisme ingenu ni d'un fatalisme fosc. No sabem el que ens espera en el proper any a cadascun de nosaltres, però sí sabem que, si seguim el Crist ben d'a prop, llavors no perdrem l'esma, sigui el que sigui el que s'esdevingui. El punt de vista bíblic del futur es recolza en l'esperança que ha dut la resurrecció de Jesús i la seva victòria sobre el pecat i la mort.

Senyor, quan vivim moments de profunda crisi en les nostres vides, on potser ens sentim aïllats i sols:
* Una ruptura familiar;
* Ser testimonis del sofriment d'algú i no poder fer-hi res;
* Tornar a caure en un pecat que pensàvem que ja havíem superat;
* No poder sortir de la depressió;
* Una crisi social que sembla sense solució.
* ...
ens dius que aquesta no és l'última paraula, encara que no en veiem la sortida. Ajuda'ns a "sofrir amb constància" i a mantenir l'esperança.

Senyor, et donem gràcies perquè en moltes situacions vitals i parts del món on hi ha conflictes, violència i patiment, els seguidors de Jesús no s'espanten, romanen on són i segueixen fent la seva feina, perseverant en l'esperança, que és un do teu.

ETIQUETES
CRISI POR TERROR